

Vanuit mijn hart

Zeg jij weleens hardop wat iemand voor jou betekent? Vaak nemen we daar de tijd niet voor. Zonde. In deze rubriek laten we een lezeres aan het woord die niet langer wil wachten.

Lieve pap,

Ik herinner me onze eerste ontmoeting 31 jaar geleden nog goed. Jij was bij vrienden van mama en wij waren daar ook. Mama was net gescheiden van mijn biologische vader en jij vroeg of ik met jou met een ballon wilde spelen. Ik was bijna vijf en best verdrietig over de scheiding van mijn ouders, maar jij wist die dag een glimlach op mijn gezicht te toveren.

Dat je een jaar later mijn stiefvader zou worden, had ik toen nooit kunnen bedenken. Toch gebeurde het. Jij en mama werden verliefd en jullie trouwden toen ik zes was. Wat was ik blij! Mijn biologische vader liet niks meer van zich horen, maar jij was er wel. En niet alleen voor mama, ook voor mij en mijn broer. Voor jou was dat vanzelfsprekend, maar lang niet iedereen is zo.

Op school gebruikten wij al snel jouw achternaam. Met onze biologische vader hadden we geen contact, voor ons was het niet meer dan logisch dat jij onze nieuwe vader werd. Het zorgde voor verwarring bij mijn juf als ik met mijn nieuwe achternaam een werkje inleverde. Wat jij daarvan vond, weet ik eigenlijk niet. Je sprak je er nooit over uit, maar vond het volgens mij wel vleiend.

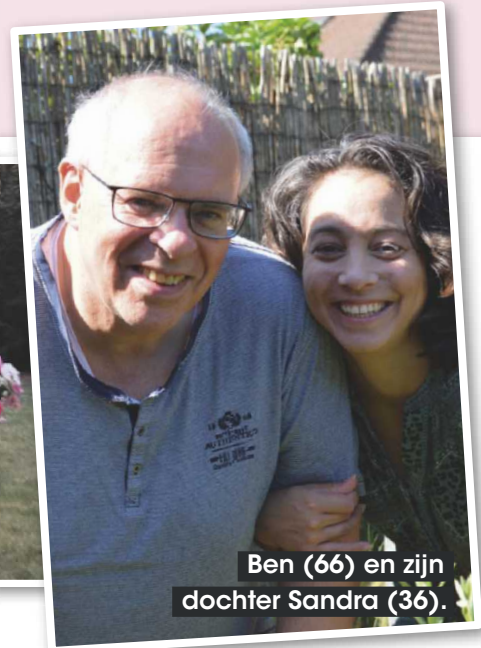
Omdat je je absoluut niet aan ons wilde opdringen, liet je onze opvoeding vooral aan mama over. **Jij was vaak in voor gekkigheid. Wilden we gezellige staartjes in je haar maken? Met lippenstift je gezicht onder handen nemen? Jij vond alles prima!**

'Voor mij ben je de vader die ik nooit heb gehad'

Toen ik tiener was, brak er een tijd aan waarin het minder goed tussen ons liep. Omdat mijn biologische vader nooit meer naar mij had omgekeken, was ik boos op de hele wereld. Maar vooral op mama en mijn biologische vader. Jij steunde mama onvoorwaardelijk, wat mij soms enorm stoorde. Dat gooide ik er dan ook regelmatig uit als mama en ik weer eens ruzie hadden. Maar jij bleef altijd rustig. Dat zorgde ervoor dat de boel niet escaleerde.

Ik kon altijd rekenen op jouw liefde en steun. Ook toen ik mijn biologische vader wilde opzoeken om antwoorden te krijgen. Ik vroeg jou en mama mee. Nu begrijp ik pas hoe ongemakkelijk dat voor jou moet zijn geweest. Maar het weerhield je er niet van om mee te gaan – als ik jou nodig had, was je er voor mij. Toen mijn biologische

vader mij huilend op zijn stoep zag staan, gooide hij direct de deur weer dicht. Hij had geen zin in gedoe. Jij probeerde het nog te voorkomen door je voet tussen de deur te zetten – terwijl je geen ruziezoeker bent – maar het had geen zin, hij wilde geen contact met mij.

Een van de mooiste momenten uit mijn leven was toen ik officieel jouw achternaam kreeg. Ik was zestien en ontving een brief uit naam van de koningin dat ze toestemming gaf. Dolblij omhelsden we elkaar. Jij was zo blij voor mij omdat ik me met jouw achternaam veel gelukkiger voelde. Zo ben jij. Je gunt mij de hele wereld en zal er alles aan doen om mij gelukkig te maken. Voor mij ben je de vader die ik nooit heb gehad. Geen stiefvader, maar gewoon mijn papa van wie ik heel veel hou.

Liefs, Sandra